

Roger Zelazny
AMBERO KRONIKOS:
VIENARAGIO ŽENKLAS

Fantastinis romanas ir apsakymai

Korvinas atjoja į Vienaragio giraitę,
kur prašė susitikti brolis, tačiau
randa jį negyvą. Žudiko kišenėje -
raštelis, pasirašytas... Korvino.
Padėtis įtin aiški: Korvinas, tapęs
valdovu, skuba pašalinti savo
varžovus. Kam naudinga, kad visi
tuo patikėtų, kieno siūstas tas
žudikas ir ką slepia artimiausi
Korvino giminaičiai?..

Iš anglų kalbos vertė JURGITA JĖRINAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
131 tomas. Serija įkurta 1990m.

Roger Zelazny - SIGN OF THE UNICORN
New York, Nelson Doubleday, 1994

Copyright © by Roger Zelazny, 1975

Cover art copyright © by Luis Royo, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą ©, leidykla "Eridanas", 1999
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Turiny

VIENARAGIO ŽENKLAS

ROŽĖ EKLEZIASTUI

AMŽINASIS ĮŠALAS

VIENARAGIO ŽENKLAS

I

Aš ignoravau klausimą arklininko akyse, kai nuleidau žemėn šiurpų nešulį ir pavedžiau jam pasirūpinti mano arkliu. Apsiaustas negalėjo paslėpti turinio, kai užsimečiau nešulį ant pečių ir patraukiau prie užpakalinio įėjimo į rūmus. Pragaras netruks paprašyti sąskaitos.

Perėjau pratybų aikštę ir pasukau keliuku, vedančiu į pietinį rūmų sodų galą. Mažiau akių matys. Aišku, vis vien neliksiu nepastebėtas, bet situacija nebus tokia kebli, kaip einant pro paradinius vartus, kur visuomet minios žmonių. Prakeikimas.

Ir dar kartą prakeikimas. Problemos, kurių tikėjau, išlindo su kaupu. Net ir tos, kurių nesitikėjau. Regis, tai kažkokie dvasinio pobūdžio procentų procentai.

Sodo gale, prie fontano, stovėjo keli žiopliai. Taip pat po taką tarp krūmų vaikščiojo pora sargybinių. Jie pastebėjo mane ateinant, persimetė keliais žodžiais ir nusuko akis. Išmintinga.

Aš - nė savaitės neišbuvęs Ambere. Dauguma dalykų dar neišspręsta. Ambero dvaras

pilnas įtarimų ir nerimo. O dabar dar viena mirtis, statanti į pavojų nelinksmą Korvino I - mano - valdymo pradžią.

Pats laikas dabar padaryti tai, ką turėjau seniai atlikti. Bet nuo pat pradžių reikalas vijo reikalą. Aš jų nenustūmiau į šalį, tiesiog pasirinkau svarbiausius ir veikiu pagal galimybes. Bet dabar...

Kirtau sodą, iš šešėlio į įstrižą saulės šviesą. Užšokau ant plačių staigtnių laiptų. Įėjus į rūmus, sargybinis atidavė pagarbą. Nuėjau prie užpakalinių laiptų, tada pakilau į antrą, trečią aukštą.

Į vestibulį iš kairėje esančių savo apartamentų išėjo mano brolis Rendomas.

- Korvinai! - tyrinėdamas mano veidą šūkte-lėjo jis. - Kas nutiko? Pamačiau tave iš balkono ir...

- Einam į vidų, - pasakiau, rodydamas akimis kambarį. - Asmeniniam pokalbiui. Tuoju pat.

Jis delšė, žiūrėdamas į mano nešulį.

- Gal eikime į aną kambarį, - pasiūlė jis. - Gerai? Čia Viala.

- Gerai.

Jis parodė kelią, atidarė duris. Aš įžengiau į nediduką laukiamąjį, išrinkau vietą ir nudrė-

biau lavoną.

Rendomas žiūrėjo į ryšulį.

- Ką turėčiau daryti? - paklausė jis.

- Išvyniok lauktuves, - atsakiau, - ir apžiūrėk.

Jis priklaupė ir išvyniojo apsiaustą, po to vėl susuko.

- Gerai, negyvėlis, - tarė jis. - Kokios bėdos?

- Tu gerai nepažiūrėjai, - atsakiau. - Atitrauk voką. Pražiodyk ir pažiūrėk į dantis. Pačiupinėk pentinus ant jo rankų, suskaičiuok pirštų sąnarius. O tada man pasakysi, kokia čia bėda.

Jis pakluso. Bet vos žvilgtelėjęs į rankas, jis linktelėjo ir atsistojo.

- Gerai jau, - pasakė Rendomas. - Aš prisimenu.

- Pasidalink savo prisiminimais garsiai.

- Floros namuose tada...

- Tai buvo pirmas kartas, kai aš juos pamaciau, - nutraukiau jį. - Bet jie vijosi tave. Taip ir nesužinojau kodėl.

- Tu teisus, - sutiko jis. - Neturėjau progos apie tai papasakoti. Ilgai nesimatėme. Keista... Iš kur šitas atsirado?

Aš dvejojau, ar spausti brolių, kad išklotų savo istoriją, ar apsaugoti savo nuotykių. Apsispren-

džiau pirmas papasakoti, nes tai atsitiko visai neseniai.

Atsidusau ir patogiai įsitaisiau krėsle.

- Mes ką tik praradome dar vieną brolių, - tariau. - Kainas negyvas. Atsidūriau tenai per vėlai. Šitas padaras - žmogysta - jį nužudė. Norėjau paimti gyvą, kaip supranti. Bet jis aršiai gynėsi. Man neliko pasirinkimo.

Rendomas tyliai švilptelėjo ir atsisėdo ant kėdės priešais mane.

- Suprantu, - vos girdimai tarstelėjo jis.

Aš stebėjau jo veido išraišką. Ar tik nematau šypsenėlės, tik ir laukiančios, kada galės prisijungti prie manosios? Visai gali būti.

- Ne, - atšoviau. - Jeigu man būtų pavykę, dabar nebūtų abejonių, kad aš čia niekuo dėtas. Pasakoju tau, kaip iš tikro atsitiko.

- Gerai, - tarė Rendomas. - Kur Kainas dabar?

- Po velėna, netoli Vienaragio giraitės.

- Tai iškart kelia įtarimą, - pasakė jis. - Ar kels. Kitiems.

Linktelėjau.

- Žinau. Kol kas man teko paslėpti kūną. Negalėjau tiesiog imti ir atsinešti jį, o tada gintis nuo klausimų. Bent jau prieš tai, kol išgirsiu svarbius dalykus, laukiančius tavo galvoje.

- Gerai, - tarė jis. - Aš nežinau, ar jie pasirodys tau svarbūs, bet išklosiu. Tik dabar nelaišyk manęs nežinioje, a? Kaip viskas atsitiko?

- Tai buvo tuoj po priešpiečių, - pradėjau. - Valgiau su Žeraru uoste. Po to viršun mane užkėlė Benediktas per kortą. Grįžęs į savo kambarius radau laiškėlį, tikriausiai pakištą po durimis. Jame buvau kviečiamas susitikti po pietų Vienaragio giraitėje. Pasirašyta: "Kainas".

- Ar tebeturi tą raštelį?

- Taip. - Suradau jį kišenėje ir padaviau. - Štai.

Jis atidžiai apžiūrėjo jį ir papurtė galvą.

- Negaliu pasakyti, - tarė jis. - Galbūt rašė jis skubėdamas, bet nemanau.

Patraukiau pečiais. Paėmiau iš jo raštelį, sulenkiau ir padėjau į šalį.

- Kad ir kaip ten buvo, aš bandžiau susisiekti su juo per jo kortą, kad nereiktų joti. Bet jis neatsiliepė. Maniau, jog nenori atskleisti, kur esąs, jeigu viskas taip svarbu. Todėl pasibalnojau arklį ir išjojau.

- Ar sakei kam nors, kur joji?

- Nė gyvai dvasiai. Bet aš sugalvojau pamiklinti savo žirgą, todėl greitai atsidūriau vietoje.

Nemačiau, kaip tai nutiko, bet įjojęs į giraitę išvydau gulintį Kainą. Perpjauta gerkle. Krūmuose išgirdau kažkokį triukšmą. Pasivijau tą tipą, šokau ant jo, susikoviau ir turėjau nudėti. Per dvikovą neištraukiau iš jo nė žodžio.

- Tu įsitikinęs, jog tai žudikas?

- Įsitikinęs, kiek leidžia aplinkybės. Jo pėdsakai vedė prie Kaino. Apdarai buvo sukruvinti.

- Kraujas galėjo būti jo paties.

- Dirstelk dar sykį. Jokių žaizdų. Aš nusukau jam sprandą. Aišku, prisiminiau tokį jau kartą matęs, todėl partempiau tau. Bet prieš tai, kol imsi man pasakoti, yra dar vienas dalykas - lemiamas argumentas. - Išsitraukiau antrą raštelį ir padaviau broliui. - Šitas padaras turėjo jį su savimi. Spėju, jog paėmė iš Kaino.

Rendomas perskaitė jį, linktelėjo ir grąžino man.

- Nuo tavęs Kainui, prašęs susitikti tenai. Taip, suprantu. Komentarų nereikia...

- Komentarų nereikia, - baigiau aš. - O raštas panašus į mano, bent jau iš pirmo žvilgsnio.

- Įdomu, kas būtų atsitikę, jeigu būtum pasirodęs ten pirmas?

- Veikiausiai nieko, - atsakiau. - Gyvas ir susitepęs - štai koks buvo jų tikslas. Svarbiausia

- nuvilioti mus tenai reikiama eile, o aš pasirodžiau per vėlai, kad užbėgčiau už akių tam, kas buvo numatyta.

Jis linktelėjo.

- Tikslus tvarkaraštis, - pastebėjo jis, - turėjo būti nagus prikišęs kažkas iš vietinių, čia, rūmuose. Ką nors įtari?

Nusijuokiau ir siektelėjau ranka cigaretės. Prasidegęs vėl nusijuokiau.

- Aš ką tik grįžau. O tu čia seniai maliesi, - pasakiau. - Kas labiausiai manęs nekenčia?

- Koks painus klausimas, Korvinai, - pareiškė Rendomas. - Kiekvienas čia dėl ko nors griežia ant tavęs dantį. Šiaip jau įtarčiau Džulijaną. Tik jis čia nelabai tinka.

- Kodėl?

- Jis su Kainu gerai sutarė. Ilgus metus. Jie nesiskyrė vienas su kitu, visur buvo kartu. Rimtai. Džulijanas yra šaltas ir ribotas, ir, kaip žinai, tiek pat šlykštus. Bet jeigu jam kas ir patiko, tai Kainas. Nemanau, jog jis taip būtų su juo pasielgęs, netgi norėdamas tau pakenkti. Šiaip ar taip, jis tikriausiai būtų sugalvojęs daug kitų būdų tai padaryti.

Aš atsidusau.

- Kas kitas?

- Nežinau. Paprasčiausiai nežinau.

- Gerai. Kaip manai, kokios reakcijos turėčiau laukti?

- Tu susimovei, Korvinai. Kiekvienas manys, jog tai tavo darbas, kad ir ką sakytum.

Linktelėjau galva lavono pusėn. Rendomas papurtė galvą.

- Tai gali būti vargšas kvailys, kurį iškasei iš kokio nors atspindžio ir apkaltinai.

- Žinau, - atsakiau. - Keista, grįžau į Amberą idealiai palankiu sau metu.

- Puikiu metu, - pritarė Rendomas. - Tau netgi nereikėjo žudyti Eriko, kad gautum, ko trokšti. Tiesiog laimingas atsitiktinumas.

- Taip. Ne paslaptis, kokie buvo mano ketinimai, ir tik laiko klausimas, kada mano kariai - užsieniečiai, ypač ginkluoti ir apgyvendinti čia, - ims kelti blogus jausmus. Tik išorinė grėsmė kol kas mane nuo to gelbsti. Be to, yra dalykų, kurių autoryste dar nepasirodęs čia aš buvau įtariamas - pavyzdžiui, Benedikto tarnų nužudymu. Dabar šitai...

- Taip, - tarė Rendomas, - aš supratau tai, kai tik man pasakei. Kai prieš kelerius metus jūs su Bleizu puolėte Amberą, Žeraras patraukė dalį laivyno, kad nesipainiotų tavo kelyje. O

Kainas, kita vertus, užpuolė tave savo laivais ir sutriuškino. Dabar, kai jo nėra, manau, jog paskirsi Žerarą vadovauti visam laivynui.

- Ką dar galėčiau? Jis vienintelis tam tinka.

- Bet vis tiek...

- Vis tiek. Suprantu. Jeigu man reikėtų nužudyti ką nors, kad sutvirtinčiau savo poziciją, Kainas būtų logiškiausias pasirinkimas. Tokia sumauta tiesa.

- Kaip ketini su visu šituo tvarkytis?

- Papasakosiu visiems, kas atsitiko, ir stengsiuos surasti, kas tai organizavo. Turi geresnių pasiūlymų?

- Suku galvą, kaip galėčiau sukurti tau alibi. Bet vargu ar yra vilties.

Aš papurčiau galvą.

- Tu esi per daug artimas man. Kad ir kaip gerai skambėtų, rezultatas veikiausiai būtų atvirkščias.

- Nutarei prisipažinti?

- Taip. Bet savigyna atkrinta. Gerklę perpjauti galima tik netikėtai užklupus. Bet alternatyvos pasirinkti nedrįstu: iškelti koki seną jo grieką ir sakyti, jog nužudžiau dėl Ambero gerovės. Griežtai atsisakau prisiimti svetimą kaltę tokiu pretekstu. Susikursiu sau nekokią šlo-

vę.

- Bet gausi kieta reputaciją.

- Ne ta reputacija, kokia norėčiau pagarsėti.

Ne, tai atkrinta.

- Tada viskas aišku.

- Kaip suprasti "viskas aišku"?

Primerkęs akis Rendomas tyrinėjo savo nykščio nagą.

- Na, man toptelėjo, kad jeigu dar ką nors norėtum nustumti nuo scenos, dabar pats laikas įsitikinti, jog rėmelius visuomet galima pakeisti.

Svarstydamas brolio, žodžius aš baigiau rūkyti cigaretę.

- Neblogai, - tariau, - bet dabar negaliu išskirti jokio brolio. Net Džulijano. Nors jis ir mažiausiai tikėtinas kaltininkas.

- Tai nebūtinai turėjo būti kas nors iš šeimos, - pasakė Rendomas. - Motyvų turi daugybė kilmingų amberiečių. Tarkim, seras Redžinaldas...

- Pamiršk tai, Rendomai! Kaltininkų ratas irgi apibrėžtas.

- Gerai. Tuomet mano pilkosios ląstelės išsunktos.

- Tik ne tos, kurios atsako už atmintį, tikiuo-

si.

- Gerai.

Jis atsiduso. Pasiražė. Atsistojo, peržengė per trečią, buvusį kambaryje, ir priėjo prie lango. Traukdamas užolaidas, jis ilgai žiūrėjo pro jį.

- Gerai, - pakartojo Rendomas. - Istorija ilga...

Ir jis ėmė pasakoti.

//

- Nors daugeliui iš mūsų seksas užima pirmą vietą pomėgių sąrašuose, yra ir kitų mėgstamų užsiėmimų. Man, Korvinai, tai būgnai, skraidymas ir lošimas - eilės tvarka neturi reikšmės. Na, galbūt sklandymas kiek ir pranoksta kitus - sklandytuvais, balionais ir kitaip, - bet viskas priklauso nuo nuotaikos, pats supranti. Noriu pasakyti, jog jei paklaustum kitą kartą, galėčiau išvardinti kitus pomėgius. Tai priklauso nuo to, ko tuo metu labiausiai trokšti.

Taigi prieš daugel metų gyvenau Ambere. Niekuo per daug neužsiėmiau. Tiesiog atvykau pasisvečiuoti ir visiems įkyrėti. Tėvas tuomet dar sėdėjo soste, ir aš nužiūrėjau, kad kai jį apima niūri nuotaika, man metas keliauti. Iš-

nykti ilgam....